Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractio de incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 198

Mangillius, Antonius

[S.l.], 1632-1634

Capvt III.

urn:nbn:de:bsz:31-117158

Visual Library

sicuti si realiter & effectissimo modo est illi infinite grata per primam suam sanctificationem.

Ex dictis obiter colligi ꝓt gratiam Chri habitualem licet physice potuerit crescere, n tn potuisset moraliter eo ꝓp, ꝓt moraliter infinita. 2do colligitur cum D. Th. art. ij docet Chri gratiam n potuisse quoad intentionem aequari a gratia aliorum SS. eo ꝓp, Chri gratia & gratia aliorum SS. sit eiusdem rationis, n poc hanc rationem illiq de gratia Chri habituali, vt o gratia physice accepta, quo modo & eiusdem rationis cum gratia aliorum hominum, sed de gratia Chri vt & gratia capitis, vt & plenitudo gratiae, vt & infinita moraliter, & ht alias huiusmodi affectiones accidentales ex quas dicitur & diuersae rationis aut affectionis & nunquam aequari poc a gratia aliorum hominum, vt colligitur ex art. jz. vbi idem S. D. recte docet in Chro gratiam n solum n potuisse crescere ex suis meritis, qd erat comprehensor, sed etiam ex eo ꝓp ipsig gratia erat ordinata ad aliqd infinite affectum nempe ad unionem hypostaticam cui debebatur.

CAPVT III.

Vtrum virtutes & dona creata fuerint in Christo.

Certum & in tia Chri ab instanti ipsig conceptionis fuisse virtutes oes & dona supnatalia quae n inclusuerunt aliquam imperfectionem repugnantem dignitati & excellentiae Redemptoris. Iste hoc constat ex eo ꝓp Ioan. j. dicatur Chro plenum gratiae, & de eius plenitudine diximus oes accepisse. quae verba n sunt vera si aliqua ex virtutibus vel donis supnatalibus congruentibus humanitati Chri fuisset in eo considerata. Rad a. huius rei & ꝓt fieri n ꝓt quin humanitas vnita Verbo conquisierit & habuerit, vt docet Damasc. omes oes gratiae, hoc & dona sta & gratias gratis datas quae nullam imperfectionem dignitati Redemptoris repugnantem inuoluunt. quae ꝓp tn remanet difficultas de nnullis virtutibus & donis quae inuoluerent aliquam imperfectionem vt & virtus Fidei, Spei, Poenitentiae, donum timoris, gratia Prophetiae, neq solum dubitari ꝓt de actibus ipsorum, sed etiam de habitibus, qd hic praecipue controuerti solet, quinam a in virtute fidei, vt stat ex communi Theologorum consensu duae partes inuoluuntur, altera se tenens ex parte illectus, altera ex parte voluntatis, de vtraqa dubitari ꝓt. 2do

Dicendum & primo neq actualem neq habitualem fidem tenentem se ex parte illectus fuisse in Chro. de actuali constat, qa de raoc actus fidei pertinentis ad illectum & reuelae obscura, Chrus a. nullam habuit vel n habere potuit reuelationem obscuram, qa hoc n &

con:

congruum eis dignitati & excellentiae, sapientiae & sacra gnosis
Dei, & in Chro n fuit nec potuit esse actus fidei pertinens ad intellectum.
Sed 2. habitus fidei spectans ad intellectum n fuerit in tria Chri patt: qa
habitus n infunditur nisi pp actus quorum est elicitivi, cum igitur
in tria Chri n potuerit esse intellectuales actus fidei nec etiam habitus elicitivus
similium actuum debuit esse in tria Chri, alias fuisset otiosus.

Dicendum e 2do partem fidei quae vocatur fidei obedientia sive pia affectio & se tenet ex parte voluntatis fuisse & esse in
Chro, atq hoc intelligitur de pia affectione tum actuali tum habituali
vide & qa tria Chri potuit & fit habere saltem hunc actum conditionalem vel inefficacem, v: g: si posset credere res fidei pp authoritatem
Dei revelantis vellem credere, talis e. actus n e discurrens mod
conveniens humanitati Chri, atqui hic actus pertinet ad habitum pia affectionis obedientia fidei & fuit in Chro actus pia affectionis & obedientia fidei & e habitus. atq hoc etiam videtur significasse s. ~~Paulus~~
Thomas art. 9. ad 3. cum dicit in Chro n fuisse tmp. fectionem quam
importat fides, fuisse tn in illo quicquid affectionis, in fide &c.

Ques: ad actum illum voluntatis humanae Chri conformatum vel inefficacem sufficit auxilium Dei extrinsecum
& in tria Chri n e ponendo ullo habitus pp huiusmodi actum. Ro
auxilium extrinsecum sufficit quidem tria Chri ad eliciendum
simpliciter illum actum inefficacem, n tn sufficit ad eliciendum
illum actum modo connaturali sive per principium intrinsecum, quia
pp sicut ad eliciendum connaturaliter actum absolutum e efficacem
volendi credere pp Deum revelantem ponitur in hominibus viatoribus
habitus supernaturalis pia affectionis, ita etiam ut tria Chri connaturaliter
posit elicere dictos actus inefficaces debet habere habitum e potentia supernaturalem pia affectionis sibi intrinsecam, cum idem actus inefficaces sint supernaturales sicuti et actus efficaces, nec illos illectus
virtute sua naturali potest attingere.

Dicendum e 3tio. si ad habitum spei pertinet n
n solus actus sperandi sibi beatitudinem vel aliquid aliud a Deo
sed etiam actus sperandi alios beatitudinem vel aliquid aliud a Deo
aut certe diligendi Deum quatenus e nra supernaturalis beatitudo: qd
multi docent sed n e huius loci examinare: in Chro e habitus
spei quamvis in eo n sit actus spei prout est spei denominatio
Ratio e, qa in Chro est perfecti actus, ac proinde si pertineant ad habitum spei e connaturaliter per potam vel principium intrinsecum in
tria Chri eliciantur, habitus eiusdem spei ponendus e in tria Chri.
e quidem qd in Chro ponendus sit absolute. Sed actus habitus docet

Alensis

Alensis in 3 partem q. 52 memb. 3. Suarez in commentarys art. 3. proge finem et aly apud eorum. atq ys videtur etiam favere S. Tho. art. 9. ad 3. dum asserit licet in Chro n fuerit spes quoad defectum, fuisse tn quoquo affectiones et in spe. Ado tn certum est qd in Chro n fuerit actus spei in ratione virtutis spei vel sub hac denominatione saltuet in ordine ad propriam beatitudinem eternalem, qa cum Chrs est beatus n potuit generare sibi beatitudinem eternalem atq in hoc sensu S. Thomas art. 4 docet in Chro n fuisse virtutem spei.

De Poenitentia definiri n pt, utrum fuerit in Chro, qa hujus difficultatis solutio pendet ex illa alia qd nam sit obiu Poenitentiae. illud tn certum est in Chro Poenitentiam sub ratione poenitentiae n fuisse, qa sicut Chrs peccare n potuit, ita nec dolere de peccato commisso.

Dicendum 4to in Chro fuisse donum timoris Dei, vbat ex illo Isaiae 11: et replebit illum spiritu timoris Dni. et S. Th. art. 6 id asserit et cum eo aly. timorem tn hic n intelligimus fugam mali, culpae aut mali poenae vel futurae vel imminentis sibi, qa Chrs neutrum eorundem malorum timere sibi potuit, siquidem cognoscebat se n posse peccare, et sic nec pati poenam quae solo peccato debetur, et quamdis mortem timuerit n tn eam timuit ut poenam sive malum peccato debitum sed tm ut malum naturae. quando ergo scriptura et Theologi asserunt in Chro fuisse timorem Dei per timorem intelligendo et affectu reverentiae sive humilis reverentiae erga Deum, quae (ut bene quidam notat) consistit partim in aestimatione divinae excellentiae, partim in affectu voluntatis volentis infinitam Dei maiestatem: atq hoc modo timorem Dei accipit hic docet S. Gregor. lib. 17 moral. cap. 15 et aly PP. apud Vasquez disp. 144 cap. 2. et Suarez disp. 20 sect. 2.

Dicendum et ultimo in Chro fuisse etiam Prophetiam cum veluis gratis gratis datis, qua respectu unis Chri n adeo proprie videntur hic Dei gratia gratis data, quatenus tulit illi et data iuxta exigentiam infinitae dignitatis et excellentiae unionis hypostaticae ipsi Chro intrinsecae. hac vero assertio et S. Th. art. 8. Suarez disp. 23 sect. 1. Vasquez in confirmatione doctrinae praecedentis art. 8 et aliorum communiter. et contra Abulensem cap. 15. num. 9 et hq cuius opinionem temerariam appellat Vasquez loco citt. num. 12. Psh. 4a. cordio ex Deuteron. 18: prophetam de gente tua sicut me suscitabit tibi Dns; quae verba de Chro illigit S. Petrus Act. 3. et 5. Steph. Act. 7 et idem ptt ex communi sententia PP. vt videre est apud Suarez loco citto ratio 1a. et, qa prophetare proprie loquendo nihil aliud est quam procul fari sive procul videre, hoc est, praevidere procul ita vel futura, ha a. Chro n defuit.

Dices:

Dices: de ratione prophetiæ est imperfectio scilicet cognitionis obscuritas quæ non congraebat ipsi Christo dignitati &c. Respondeo tres, 1o a. obscuritas cognitionis existentis in ipso propheta non est de ratione prophetiæ patet ex eo 1o ex Scriptura et S. Basil. appellantur videntes qa futura vt presentia intuebantur. praeterea idem sedat, qa si quis futurum evidenter praevideat et pronunciet, licet illud evidenter intuitus sit, adhuc prophetaa dicitur prophetasse.

Dices 2do: S. Paulus j ad Corint. j3 docet prophetias evacuandas esse scilicet in patria quando venerit qd perfectum est, sed Christus semper fuit beatus & in illo non fuit propheta proprie dicta. Ro de ratione prophetiæ est aliquam imperfectionem sive obscuritatem non quidem existentem in eo in quo est propheta sed in illis ad quos ipsa prophetia tenetur, quamvis obscure agnoscunt ea quæ annunciantur, ac proinde S. Paulus docet in patria et evacuandas prophetias, non qa tollenda sit ipsa substantia prophetiæ cognitionis, sed qa praedictio sive annunciatio rerum futurarum aut absentium non dirigetur ad unum qui habet obscuram cognitionem eorum quæ praedicuntur. aliqui autem Respondent.

Dices 3tio cum tibulenii: S. Joannes Baptista Matth. j1 dicit plus quam Propheta & Christus non dicendo prophetam. Respondeo 1mo: qa Joannes dicitur plus quam propheta, non qa non fuerit propheta, sed qa hoc pre aliis qui ipsum praecesserunt habuit, vt JESUS quem omnes prophetarum non viderant, ipse digito demonstravit non relinquens obscuritatem aliis. Christus a. dicitur propheta qa futura pronunciavit et absentia revelavit. praeterea Christus multis titulis, vt bene notat Vasquez loco citto. dici potuit etiam si hoc velimus, plus quam propheta, eo qd sine ulla proportione in reliquis omnibus esset Joanne excellentior.

CAPVT IIII.

Utrum Christus sit caput hominum et Angelorum.

Supponendum est caput hic sumi metaphorice, vt colligitur ex S. Thom. art. j. q. 4 vbi agit de hac re, necessario debere habere aliquam proportionem et similitudinem cum x capite proprie dicto, quoniam a. caput in corpore humano praeit; primo quidem ordine quatenus excellentiorem locum obtinet, 2do perfectione quatenus in capite est vigor omnis sensus tum interniseci tum extrinseci qui per alia membra et diffusa. 3tio virtute, siquidem caput sensum et motum in reliqua membra influit, ideo de ratione capitis metaphorici videtur esse vt reliqua membra ordine sive dignitate, perfectione, et virtute praecedat. pro qua re.

Dicendum